

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Uctivost k posvátným věcem

Starší Ulisses Soares
Kvorum Dvanácti apoštolů

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest manifestation of a vital spiritual quality; it is a

Uctivost k tomu, co je posvátné, vyvolává nelíčnou vděčnost, prohlubuje opravdové štěstí, vede naši mysl ke zjevení a vnáší nám do života více radosti.

V knize Exodus putujeme s Mojžíšem na svahy hory Oréb, poté co odložil své každodenní starosti – což bychom měli být ochotni dělat my všichni – kde spatřil hořící keř, který nebyl ohněm stravován. Když k němu přišel, „zavolal naň Bůh z prostředku kře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, [tu] jsem. I řekl [Bůh]: ... Szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.“ Mojžíš si s velikou uctivostí, pokorou a údivem zul boty a připravil se na to, že bude naslouchat slovu Páně a zažije Jeho svatou přítomnost.

Toto posvátné zjevení na hoře byl zážitek naplněný uctivostí, která vzbuzovala bázeň – spojilo Mojžíše s jeho božskou identitou a bylo ve skutečnosti klíčovým prvkem jeho proměny z prostého pastýře v mocného proroka, což ho přivedlo na novou životní cestu. Podobně může i každý z nás proměnit své ucednictví ve vyšší styl duchovnosti tím, že ctnost uctivosti učiní posvátnou součástí svého duchovního charakteru.

Kořeny anglického výrazu pro uctivost – reverence – lze vysledovat až k latinskému slovesu *revereri*, což znamená „stát v úžasu“. V kontextu evangelia se tato definice mísí s pocitem či postojem hluboké úcty, lásky a vděčnosti. Lidem, kteří mají zkroušené srdce a jsou hluboce oddaní Bohu a Ježíši Kristu, vytvářejí takovéto projevy úcty k posvátným věcem v duši větší radost.

Uctivost k posvátným věcem je největším projevem životně důležité duchovní vlastnosti; je

by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence

vedlejším produktem našeho spojení se svatostí a odráží naši lásku k Nebeskému Otci a našemu Spasiteli Ježíši Kristu a naši blízkost k Nim. Je to také jeden z nejvznešenějších prožitků lidské duše. Takováto ctnost směřuje naše myšlenky, srdce a život k Božství. Uctivost ve skutečnosti není jen pouhým aspektem duchovnosti; je to její podstata – základ, na němž je duchovnost postavena; vytváří osobní spojení s tím, co je božské, jak tomu učí naše děti, když zpívají: „Když jsem uctivý, v srdci mém pocítím, že Otec i Syn na blízku jsou.“

Jako učedníci Ježíše Krista jsme vyzýváni, abychom ve svém životě rozvíjeli dar uctivosti, a otevírali se tak hlubšímu společenství s Bohem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem a zároveň posilovali svůj duchovní charakter. Kdybychom v srdci měli více takovýchto pocitů, bezpochyby by náš život naplňovalo více radosti a potěšení a bylo by méně místa pro zármutek a žal. Musíme pamatovat na to, že projevování uctivosti k posvátným věcem dává smysl mnohému z toho, co každý den děláme, a posiluje to náš pocit vděčnosti – vzbuzuje to úžas, úctu a lásku k vyšším a svatějším věcem.

Naneštěstí žijeme ve světě, v němž je projevování uctivosti k posvátným věcem čím dál tím méně běžné. Ve skutečnosti svět oslavuje to, co je neuctivé, jak to dosvědčuje pohled na libovolný bulvární časopis, televizní program nebo na internet. Nedostatek úcty k posvátnému má za následek čím dál větší ledabylost v postojích a lehkovážnost v chování, což může jednu generaci rychle přivést ke lhostejnosti a další generaci katapultovat do neštěstí.

Neuctivost nás také může odvádět od pout, jež vznikají díky smlouvám s Bohem, a může oslabovat náš pocit odpovědnosti před Božstvím. V důsledku toho riskujeme, že se budeme starat pouze o své vlastní pohodlí; budeme uspokojovat své nekontrolované choutky; a nakonec dospějeme na nesvaté místo, kde budeme pohrdat posvátnými věcmi, dokonce i Bohem, a následně i svou božskou podstatou jakožto dětí Nebeského Otce. Neuctivost k posvátným věcem podporuje záměry protivníka tím, že narušuje naše citlivé dráhy pro působení zjevení, které jsou v dnešní době klíčové pro naše duchovní přežití.

Význam a důležitost uctivosti k tomu, co je posvátné, jsou jasně popsány na mnoha místech v písmech. Jeden příklad z Nauky a smluv zjevně naznačuje, že uctivost k Nebeskému Otci a Jeho

toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him.

Synu Ježíši Kristu je nezbytnou ctností pro ty, kteří dosahují celestiálního království.

Jako Církev usilujeme o to, abychom k Otci a Synu přistupovali v každém ohledu s nejvyšší posvátností a úctou, včetně toho, jak prezentujeme Jejich vyobrazení. Klíčovou součástí rozhodování o tom, jak mají tato vyobrazení odrážet posvátnou povahu, charakter a božské vlastnosti Otce a Syna, je vedení Ducha Svatého. Velmi dbáme na to, abychom nezobrazovali prvky, které by mohly odvádět naši pozornost od prvořadého zaměření na Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista a na Jejich učení, včetně toho, jak používáme pokročilé nástroje, které nabízejí moderní technologie, jako je například využívání umělé inteligence (AI) k vytváření obsahu a obrázků.

Tatáž zásada se vztahuje na jakýkoli zdroj informací dostupný prostřednictvím oficiálních komunikačních platforem Církve. Každá lekce, kniha, příručka a poselství se pečlivě tvoří a schvalují pod vedením Ducha, aby se zajistilo, že zachováváme posvátnou ctnost, hodnoty a měřítko evangelia Ježíše Krista. Starší David A. Bednar ve svém nedávném poselství k mladým dospělým Církve učil: „Aby se Svatí posledních dnů dokázali v tomto složitém průsečíku duchovnosti a technologií orientovat, měli by s pokorou a modlitbou 1) určit zásady evangelia, které je mohou při používání umělé inteligence vést, a 2) upřímně usilovat o společenství Ducha Svatého a o duchovní dar zjevení.“

Drazí bratři a sestry, jakkoli moderní technologie pokročily a jsou důmyslné, nedokáží zkrátka napodobit úžas, údiv a ohromení, jež lze nalézt v uctivosti pramenící z vlivu Ducha Svatého. Jakožto následovníci Ježíše Krista si musíme dávat pozor, abychom neoslabovali své spojení s Bohem a Jeho Synem nevhodným používáním obsahu a obrázků generovaných umělou inteligencí. Měli bychom pamatovat na to, že spoléhání se na moderní technologické „rámě těla“ je nedostačující a neuctivou náhražkou inspirace, povznesení a svědectví, které lze obdržet jedině mocí Ducha Svatého. Jak prohlásil Nefi: „Ó Pane, důvěřoval jsem v tebe a budu v tebe důvěřovati na věky. Nebudu vkládati důvěru svou v rámě těla.“

V jiném zjevení dostal Prorok Joseph Smith pokyn, že chrámy postavené Pánu mají být místem uctivosti k Němu. Náš drahý prorok, presi-

Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual

dent Russell M. Nelson, po celou dobu své služby klade veliký důraz na to, abychom ve svatém chrámu uctívali Boha v uctivosti. V domě Páně se učíme o tom, jak vstoupit do svaté přítomnosti Otce a Syna. Vždy jsem považoval za poučné, a dokonce inspirující, že jedna z prvních věcí, které uděláme, když vstoupíme do chrámu a připravujeme se na účast na tamějších posvátných obřadech, je to, že si vezmeme boty a převlékneme se do bílého. Podobně jako Mojžíš si můžeme i my, pokud se na to zaměříme, uvědomit, že zutí světské obuvi je počátkem toho, že vstupujeme na svatou půdu a budeme proměněni vyšším a svatějším způsobem.

Bratři a sestry, abychom si osvojili uctivost k posvátným věcem a povznesli své učenictví na vyšší úroveň duchovnosti a oddanosti, nemusíme vystoupat na vrchol hory tak jako Mojžíš. Uctivost si budeme moci osvojovat například tehdy, když se budeme snažit chránit prostředí svého domova před světskými vlivy. Můžeme to uskutečňovat tím, že se budeme upřímně a vroucně modlit k Nebeskému Otci ve jménu Ježíše Krista a snažit se lépe poznávat Spasitele pilným studiem slova Božího, jež se nachází v písmech a v učení našich proroků. K takové duchovní proměně bude moci dojít také tehdy, když se budeme snažit ctít smlouvy, které jsme s Pánem uzavřeli, tím, že budeme žít v poslušnosti příkázání. Toto úsilí nám může vnášet do srdce tichý a spolehlivý klid. Když se budeme na takové kroky zaměřovat, nepochybně nám to pomůže proměnit náš domov v uctivé místo duchovního útočiště – v osobní svatyni víry, kde přebývá Duch, podobně jako to zažil Mojžíš na hoře.

Takovouto duchovní proměnu budeme moci rovněž prožít, když se budeme věrně účastnit církevních bohoslužby, včetně toho, že naladíme své srdce na Pána prostřednictvím upřímného zpěvu posvátných náboženských písní. Odvrátíme-li se – tak jako Mojžíš – od světských rušivých vlivů, obzvláště od svých mobilních telefonů či čehokoli, co není v souladu s tímto posvátným okamžikem, umožní nám to obrátit naši plnou pozornost k přijímání svátosti s myslí a srdcem zaměřenými na Spasitele a Jeho smírnou oběť spolu s našimi vlastními smlouvami. Takovéto soustředění se na svátost napomůže vytvoření uctivého okamžiku, při němž obnovíme své společenství se Spasitelem a který učiní sabat radostí a promění náš život.

A v neposlední řadě budeme tuto duchovní

change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

proměnu moci prožít ve svém učednictví, když budeme pravidelně uctívat Boha na hoře Pánova domu – v našich svatých chrámech – a snažit se žít se smluvní důvěrou, zvláště když budeme čelit zkouškám smrtelného života.

S manželkou jsme zažili několik posvátných a uctivých okamžiků na hoře, zatímco jsme se snažili v životě uplatňovat tyto zásady, což způsobilo významnou proměnu v našem učednictví. Vzpomínám si, jako by to bylo včera, na chvíli, kdy jsem procházel hřbitovem před pohřbem našeho druhého dítěte, které se narodilo předčasně a nepřežilo, zatímco moje žena se ještě zotavovala v nemocnici. Vzpomínám si, jak jsem se velmi vroucně a uctivě modlil k Bohu a prosil o pomoc, abych tuto obtížnou zkoušku dokázal překonat. V tom okamžiku jsem v srdci obdržel jasné a mocné duchovní ujištění: Všechno v našem životě bude v pořádku, pokud s manželkou vytrváme a budeme se držet radosti plynoucí ze života podle evangelia Ježíše Krista. To, co se v té době zdálo jako ohromná a bolestná výzva, se změnilo v posvátnou a uctivou zkušenost, v závěrný kámen, který nám pomohl upevnit naši víru a dodal nám důvěru ve smlouvy, jež jsme s Pánem uzavřeli, a v Jeho zaslíbení, která dal mně a mé rodině.

Bratři a sestry, uctivost k tomu, co je posvátné, vyvolává nelíčenou vděčnost, prohlubuje opravdové štěstí, vede naši mysl ke zjevení a vnáší nám do života více radosti. Staví nás na svatou půdu a pozvedá naše srdce k Božství.

Svědčím vám o tom, že když se budeme snažit začlenit tuto ctnost do svého každodenního života, budeme schopni prohloubit svou pokoru, rozšířit své porozumění Boží vůli ohledně nás samých a posílit svou důvěru v zaslíbení plynoucí ze smluv, které jsme s Pánem uzavřeli. Svědčím o tom, že když tento dar uctivosti k posvátným věcem přijmeme – ať již na hoře domu Páně, ve sborovém domě, nebo u sebe doma – budeme naplnění ohromujícím údivem a úžasem, zatímco se budeme napojovat na dokonalou lásku našeho Nebeského Otce a Ježíše Krista. O těchto pravdách uctivě svědčím v posvátném jménu našeho Spasitele a Vykupitele Ježíše Krista, amen.